

Eglės Bičkienės „Toks matymas“

Ketvirtadienį Šiaulių apskrities Povilo Višinskio bibliotekos III aukšto galerijoje atidaryta dailininkės Eglės Bičkienės grafikos darbų paroda „Toks matymas“.

Tai – tryliktoji autorinė E. Bičkienės paroda. Pasak dailininkės, per keturiolika kūrybinių metų keitėsi atlikimo technika, spalvos (jos buvo arba ne), atspaudai, požiūris ir galimybės, bet kūrėja liko ištikima kolografijai (atspaudui nuo koliažo) ir piešiniui.

E. Bičkienė kuria autorine technika – spalvinius ir reliefinius atspaudus supina su piešiniu, karpiniu ir faktūromis, pasitelkia koliažo techniką.

Darbų tematika siejasi su Lietuvos kultūrinio paveldu, gamta, liaudies meno ornamentika, etnografiniais motyvais. Kūriniai susiklosto į ciklus pagal temą ir atlikimo būdą. Prioritetus autorė skiria pirminiam rankų darbu, palikdama šiuolaikines skaitmenines technologijas nušalyje.

„Noriu kurti švariai, estetiškai, išbaigta ir rodyti, skleistį teigiama emociją. Mes ir taip gyvename išbalansuotame, efektyvumo ir naudingumo mada sergančiame, informacinio pertekliaus pasaulyje, todėl kviečiu pagauti lietaus lašą, pajusti vėjo gūšį, paklausyti tylos, paragauti skanėsto, pakelauti vaikystės pasakų karieta. Savo darbais siekiu perteikti ramiai, šviesiai nuotaiką, puošti kasdienes mintis“, – teigia Eglė Bičkienė.

Paroda Šiaulių apskrities Povilo Višinskio bibliotekoje veiks iki liepos 15 dienos.

„Šiaulių krašto“ inf.

Eglės Bičkienės kūrybą pristatė bibliotekos parodų kuratorius Vaidotas Janulis.

Eglės Bičkienės kūrinių tematika siejasi su Lietuvos kultūrinio paveldu, gamta, liaudies meno ornamentika, etnografiniais motyvais.

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio bibliotekoje veikia Eglės Bičkienės grafikos darbų paroda „Toks matymas“.

Šeima – meno kūrinys

Atkelta iš 3 psl.

Jam atrodo, kad pagyvenusiems žmonėms trūksta kūrybinės veiklos. Neapsiriko. Greitai tuo susidomėjo Klaipėdos, Kauno, Vilniaus senjorai. Susijungė bendrystei ir pradėjo veiklą. Buvo įdomiau jiems gyventi. Norėjo sužinti ir šiauliečius, bet vis nerado, kas vadovautų. Veikla labai plati, atsakomybė didžiulė. Būtų norinčių, bet ne kiekviena kandidatūra tinka. Ak, jei Rita pasiryžtų? Ji, jaučia, tikti. Ritai sutikus, didysis rūpestis jam nuo galvos nukrito.

Rita – komunikabili, organizuota, veikli moteris. Greitai subūrė aktyvą ir uždegė „Menų šaltinį“. Literatai ir kitų menų mėgėjai gavo kvietimą burtis prie šaltinio. Maryt, žmonės tokios veiklos buvo išsilgę, kad sulaukėme tiek daug teigiamų atsakymų. Daugiausiai iš pačių Šiaulių, bet panoru kartu su mumis būti vienas kitas ir iš toliau – Naujosios Akmenės, Mažeikių, Papilės, Kuršėnų, Joniškio, Pakruojio... Surasėme – per šimtą narių. Buvo uždegtas žiburys įvairiapusiai veiklai – literatams, aktoriams, dailių darbų mėgėjams, fotografams, tapytojams. Bus pristatomos knygos, leidžiamas almanachai, statysime spektaklius.

Kiek daug iš tų metų brangi arminimų! Koks džiugus pirmojo almanacho „Po angelo sparnu pristatymas“! Tarp mūsų yra ir tokių, kurie pirmąkart pamatys spausdintą savo žodį. Ieškojome įdomesnės formos. Sutarėme – mūsų eilės keliaus. Autoriai su eilėmis sustos stotyse pagal temas: TEVYNĖ, GAMTA, DARBAS, ŠEIMA, MEILĖ, DAINA. Scenoje bus pažymėtos gairės, parašysime gražų tekstą, kviesime perskaityti Silvija Povilaitytę. Aktoriė ir mūsų sumanymas, ir eilės labai patiko. Prasėme jos, kad ir mus parengtų scenai. „Treniravo“ ne gailėdama laiko. Kai artėjome su spalvingais autentiškais kostiumais prie „Tėvynės“ stoties auditorija mus pasitiko gausiais aplodismentais.

Ritos sumanymu, leidome mėnraštį „Tėkmė“ (aštuonių puslapių). Išrinkome ją pačią redaktore. Po sėdžiai vykdavo Ritos ir Vitalio

namuose dažnai iki vėlumos. Vitalis laiku atnešdavo arbatos, sumuštinį. „Tėkmė“ buvo gera jungtis tarp narių. Atsiverčiame viena kalėdinį sveikinimą: „Mieili mūsų seserys ir broliai, dainuojantys ir grojantys, kuriantys eiles ir dainas, fotografuojantys, jūs moterys, siuvinėjančios, skiautinėjančios, vellančios, karpiančios,

teglu Kalėdų naktį tykią aplanko pasaka šventa, o dovanų krepšely būna kūryba, meilė, sveikata.

Rita labai mylėjo mus. Matė kiekvieną, džiaugėsi, kad pavyko prikelti žmones. Viešai mus pripažindavo, jautėmės oriau. Žinoma, buvo ir pykčių, nesutarimų, audringų posėdžių, bet tai pamiršome.

V. Barauskas mus globoja. Kviečia į bendrus renginius. Jie turiningi, įdomūs. Kad ir Šateiniuose (netoli Kėdainių), Nobelio literatūros premijos laureatui Česlovui Milošui atminti (jis pas senelius čia leido vaikystės ir užauglėstės vasaras). Buvo konkursų, o jie višada sukelia jaudulio. Kas laimės? Atrodė, visų eilėraščių geri, įdomūs. Autoritetinga komisija laureatės vardą suteikė Ritai. Savo eilėraščių ji perskaitė itin išraiškingai. Norime supažindinti su juo:

Prie molberto
Bandžiau nutapyti
Paukščių skrydį,
Paliečiau molbertą teptuku.
Paukštis liko,
O skrydis dingio
Kažkur
anapus debesų kaimenės,
linų žiedai nuspalvintame lauke.
Pabandžiau įreminti mintį,
bet ir ji šoktelėjo iš
Eilėraščių rėmų
ir išsiliejo išsiliejo
miražų ir fantazių
upe.
Molbertas pašnibždėjo
nei veržiaus skrydžio,
nei veržlius minties
neįreminsi.

Su V. Barausku ryšys didėja. Jis mato, kiek daug meilės ir laiko Rita skiria savo šaltiniui. Kai jo paties sveikata emė silpnėti,

kviečia jį patį pakeisti. Atsisako, lieka su mumis. Atminty pasiliko žodžiai: „Kiek padėkos žodžių besakytėiu, vis tiek būtų per mažai, kokią plačią širdį beturėčiau, vis tiek jos būtų per mažai išsakyti, ko nuspelnė metai, atiduoti žmonėms. Ačiū, kad tu esi.“

Vasaromis atostogavome. Kas į sodą, kas prie jūros. Ritai to buvo per mažai. Ji išleido naujų knygų: ikimokyklinukams „Išpėk ir nuspalvink“, „Meno poezija“. Tai šeimos – Ritos ir jos žento Gintauto Akstino, leidinys. Abu menininkai skirtingai mato medį: Rita – poezija, Gintautas – skulptūrą. Temos – tos pačios: istorija, mitologija, etnografija, gamta. Poetiskus, metaforiškus tekstus skulptūros papildė, išryškina kito meno vaizdais.

Ritos tekstų yra prestižiniame vienkartiname kultūrininkų leidinyje apie legendinį Salduvės piliakalnį „Aukuras Salduvei“: tai padavimo kilmės apie Salduvės aiškino dvi versijos, „Odė meilei“ ir „Daina Šiauliams“ (tapusi Šiaulių senjorų himnu). Jei norite, galime tyliai padainuoti jos pradžių: „Nuo aukšto kalno žilos Salduvės, / kiek tiktai akys aprępt išgalės, / tyliai banguoja melvis ežerai, / skleidžiasi žiedu atgimę Šiauliai...“

Ji tuo metu priimama į Nepriklausomų rašytojų sąjungą. Nario bilietą gauna iš Vlodo Burago rankų. Įsipareigoja kurti, rašyti, siųsti į „Nemuno gimtine“. Laikraštis spausdina jos straipsnius ir eilėraščius.

Sudomino vienkartinis metų spaudinys „Kraštiečiai“. Jos paantrašė žodžiai: Asmenybės. Rinktinės biografijos. Ši knyga, skirta iškiliasiems miesto žmonėms. Joje įrašyta ir Ritos pavardė.

— O dabar jau turbūt laikas pažvelgti į Vitalį. Pasidomėkime, kaip jis gyvena, kai žmona įsisuko į veiklos karuselę. Žinokite – buvo ramus, apsisukimų nestabdė, o Ritai, kiek galėdamas, padėjo. Jis pirmasis perskaitydavo Ritos eilėraščius, objektyviai juos įvertindamas. Ritai jo vertinimai buvo svarbūs. Pasitikėjo juo, juk jis, kultūros žmogus, knygos jo rankose

nuo mažumės. Skaito ne tik prozą, bet ir poeziją – ne tik klasikinę ir modernią. Vitalis įsijungė į „Menų šaltinį“ ir tapo veikliu nariu.

Ritos septyniadešimtmetį šventėme įspūdingai – kūrybingai, jaunatviškai, pagarbiai ir linksmi. Susijungė giminaičių ir menošaltinių rankos, dalyvavo bičiulių ir kaimynų. Mes, literatai, supynėme kompoziciją iš lyriškiausių jos posmų „Esu aš lyrikė“. Buvo daug linkėjimų, gėlių žiedų. Šventės kulminacija buvo netikėta. Pasigirsta melodija (autorės – Rita ir Birutė). Iš scenos pakyla Vitalis, šviesus, pasipuošęs, tiesus, sportiškas, lengvu šuoliu peršoka scenos rampą (scenarijuje to nebuvo įrašyta) ir tiesia kryptimi artėja prie besispypančios Ritos, lenkiasi jai, kviesdamas šokiui.

Norėjome ir aštuoniasdešimtmetį originaliai pažymėti. Sukūrėme scenarijų, pradėjome sumuoti jos pragyventų metų veiklos turtus: turi 42 metų pedagoginio darbo stažą, išleido 8 poezijos ir dainų rinkinius, ir kelerą kitų knygų: „Kol esu“, „Ramybė į save geriau“, „Išdainuosiu tau šimtus pavasarių“, „Atspėk ir nuspalvink“, „Lenkiuosi žemei“, „Lieporių mikrorajonas“, „Supasi minčių marios“, „Atmintis“. Prie jos norėtume stabilti. Tai jos atsiminimų ir savianalizės knyga. Kiek daug ji reikalauja iš savo gyvenimo! Parašė tekstus dviem autorių knygoms „Ir nukris dainų paukštė margu“, „Medžio poezija“. Dalyvavo leidiniuose: „Saulės vieškeliais“, almanachuose „Vardai, žvaigždėmis švytintys“, „Mieloji mano, rudens žemele“, „Ten, sidabro vingy“, „Vardą rašysime ant laiko delnų“, „Penkiolika nusilenkimų Salomėjai Nėriai“, „Po angelo sparnu... Yra spaudinių laikraščiuose „Nemuno gimtine“, „Šiaulių kraštas“ (Atolankos), „Tėkmė“.

Norėjome suskaičiuoti pagerbimo raštus, apdovanojimus. Seimo narė Rima Baškienė apdovanojo ją už meno, tradicijų ir dvasinių vertybių puoselėjimą. „Branduma“ suteikia poezijos ir kitų menų mėgėjų asociacijos garbės ženklą. Nevyrų asociacijos organizacijos net penkis kartus skiria Gerumo an-

gelą už pasižymėjimą atskirose veiklos srityse...

Karantinas sujaukė visus mūsų planus, uždarė į karantino daboklę. Greitai persiorientavome. Balandžio penkioliką Ritą sveikinome nuotoliniu būdu. Tą dieną į Ritos namus sklido sveikinimai – žinutės, skambėjo telefonas, buvo įjungtas Skype. Sveikinimus siuntė iš balkono. Rita „grįžusi“ iš šventės sėkė jautėsi pavargusi, bet laiminga.

Ne vienas yra paklausęs, kas joms padėjo išlikti tiek metų neišskiriama pora? Rita atsako: „Mūsų požiūriai artimi, tos pačios vertybės, mes abu – kultūros žmonės: mėgstame knygą, teatrą, kiną. Žinoma, prie prisidėjo ir kelionės. Apkeliauvome ne tik savo šalį. Pajutome Krymo, Kaukazo, Aukštųjų Taurių kalnų didybę (apie šiuos kalnus esame skaitę kūrėbos ciklą „Kalnuose“). Plaukėme Nevos ir Dunojaus upėmis, Juodosios ir Viduržemio jūromis, stebėjome Ermitažą ir Luvo lobias, lankėmės įvairių šalių muziejuose, kopėme Mikelandželo laiptais, lenkėmės Vatikanu, apmąstėme amžiną didybę laikinuma stovėdami prie griuvėsių saugančio Kolizėjaus, grožėjome gamta Kretos saloje“.

Šalia vienas kito jiems niekada nebūna nuobodu. Dar kiti paklausia, ar karantinas neišvertė jų iš vėžių? Abu nusijuokia: „Ar gamta gali nusibosti? Mes turime sodą. Žydėjimas kiekviena pavasarį stebina, pateikia vaizdų kūrybai. Iš gamtos išrašyta poezijos knyga „Banguoja minčių marios“: Sūkuriuoja mano mintys, Bangu purslai tarytum natos Ant penkines saulės spindulių - Sokinėja, skuba. Melodija staccato Vos spėja užrašyti vejas. Banguoja, dainuoja Minčių marios.

Mums gera žinoti, kad menintis Ritos ir Vitalio šeimos pavasaris dar nebaigtas. Tai yra svarbiausias jų kūrinys. Vai, kaip retai kam nors pavyksta ji nutapti. Skaitytojams pora linki: „Kol esame, būkime!“